

รายงานโครงการการวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

Factors affecting participation in English learning
of Phetchabun Rajabhat University students

อรพนิตา จรัสธนวรพัฒน์
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ทุนอุดหนุนประเภทโครงการวิจัยสถาบัน งบประมาณรายได้ของมหาวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

รายงานโครงการการวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

Factors affecting participation in English learning
of Phetchabun Rajabhat University students

อรพนิตา จรัสธนวรรณ
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ทุนอุดหนุนประเภทโครงการวิจัยสถาบัน งบประมาณรายได้ของมหาวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

หัวข้อวิจัย	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ชื่อผู้วิจัย	อรพนิตา จรัสธนรพัฒน์
หน่วยงาน	งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน สำนักงานอธิการบดี
ปีงบประมาณ	๒๕๖๘

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ ๑-๔ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๓๕๘ คน จาก ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และคณะพยาบาลศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า ๑) นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย ๓.๘๒) โดยกิจกรรมที่มีการมีส่วนร่วมมากที่สุด คือ คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย ๔.๐๕) และกิจกรรมที่มีการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด คือ การกล่าวพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์ (ค่าเฉลี่ย ๓.๒๓) ๒) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) พบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ส่งผลกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และตัวแปรทั้ง ๓ ตัวแปร ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา (X๑) เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี (X๒) และเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด (X๓) สามารถนำมาพยากรณ์ในรูปแบบสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ ได้แก่
$$= 0.02(X1) + 1.32(X2) + 0.03(X3) - 0.435$$

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ, การมีส่วนร่วม, ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

Title	Factors affecting participation in English learning of Phetchabun Rajabhat University students
Organization	International Affairs and Language Institute, Policy and Planning Division, Office of the Rector
Year	၂၀၂၄

Abstract

This research aimed to study the participation in English language learning activities of Phetchabun Rajabhat University students and investigate the relationship between factors affecting their participation in English language learning activities and the participation in English language skill development activities. The sample consisted of 358 1st-4th year students of Phetchabun Rajabhat University in the academic year 2024 from 6 faculties: Faculty of Education, Faculty of Humanities and Social Sciences, Faculty of Science and Technology, Faculty of Management Science, Faculty of Agricultural Technology and Industrial Technology, and Faculty of Nursing. The data were collected by using a questionnaire. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and multiple regression analysis. The results indicated that students' participation in English learning activities was at a high level (mean 3.82) with the highest level of participation on prompting questions during class (mean 4.05), and the lowest participation level on speaking English without worrying about grammar (mean 3.23). Also, the analysis of the relationship between variables using multiple regression analysis showed that GPA significantly affected the level of participation in English learning activities at the 0.05 level. The 3 variables were the current academic year (X1), GPA (X2), and the latest semester English subject grades (X3), which could be predicted in a prediction equation in the form of raw scores as $= 0.02(X1) + 1.32(X2) + 0.03(X3) - 0.435$.

Keywords: English Language Skill Development, Participation, Factors Affecting Participation in English Learning Activities

กิตติกรรมประกาศ

รายงานเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับการสละเวลาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยทุกท่านที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการวิจัย และขอบคุณทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทโครงการวิจัยสถาบัน งบประมาณรายได้ของมหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ให้การสนับสนุนงบประมาณในการวิจัยครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ตลอดจนพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

อรพนิตา จรัสธนวรพัฒน์

สิงหาคม ๒๕๖๘

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่ ๑ บทนำ.....	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย.....	๔
๑.๓ คำถามที่ใช้ในการวิจัย	๔
๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย	๔
๑.๕ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	๕
๑.๖ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	๖
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
๒.๑ แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	๗
๒.๒ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	๙
๒.๓ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน.....	๑๒
๒.๔ การมีส่วนร่วม.....	๑๕
๒.๕ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๑๘
๒.๖ กรอบแนวคิดการวิจัย.....	๒๐

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย.....	๒๑
๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	๒๑
๓.๒ ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	๒๓
๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๒๓
๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๒๔
๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๒๔
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๖
๔.๑ ข้อมูลพื้นฐาน	๒๖
๔.๒ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.....	๒๙
๔.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม	๓๑
บทที่ ๕ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๓๔
๕.๑ สรุปผลการศึกษา.....	๓๔
๕.๒ อภิปรายผล	๓๕
๕.๓ ข้อเสนอแนะ.....	๓๗

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บรรณานุกรม	๓๘
ภาคผนวก	๕๑
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	๕๑
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์	๕๕
ประวัติผู้วิจัย	๕๘

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๔.๑ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ.....	๒๖
ตารางที่ ๔.๒ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกคณะ.....	๒๗
ตารางที่ ๔.๓ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามชั้นปี	๒๗
ตารางที่ ๔.๔ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ...	๒๘
ตารางที่ ๔.๕ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดวิชาภาษาอังกฤษ.....	๒๘
ตารางที่ ๔.๖ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ	๒๙
ตารางที่ ๔.๗ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปรในการศึกษา.....	๓๑
ตารางที่ ๔.๘ ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ	๓๒

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศตวรรษที่ ๒๑ เป็นยุคที่โลกพัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยบทบาทของเทคโนโลยีและ การสื่อสารที่ รวดเร็วทันสมัย เป็นตัวขับเคลื่อนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อม ต่าง ๆ ประกอบกับ “Thailand ๔.๐” เป็นโมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยในขณะนี้ อันนำไปสู่การพัฒนาประเทศ ตามเป้าหมายที่กำหนด ทักษะภาษาต่างประเทศนับเป็นทักษะที่สำคัญ โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษมี บทบาทสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นภาษาสากล ที่นิยมใช้สื่อสารในสังคมโลก เป็นเครื่องมือสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความร่วมมือ ในการดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งในส่วนบุคคล สังคม และ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารระหว่างประเทศ ครอบคลุมทั้งด้านการศึกษา การวิจัย วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การค้าระหว่างประเทศ รวมไปถึงการ ท่องเที่ยวและวัฒนธรรม ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษกลายเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการ ดำรงชีวิตและการแข่งขันในศตวรรษที่ ๒๑ โดยเฉพาะในบริบทของประชาคมอาเซียนและยุคเศรษฐกิจ ดิจิทัลที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูลและการสื่อสารผ่านช่องทางดิจิทัล ส่งผลให้ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะ ภาษาอังกฤษเพื่อเข้าถึงองค์ความรู้จากแหล่งข้อมูลนานาชาติ และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ กับผู้คนจากหลากหลายวัฒนธรรม ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน และมีการพัฒนาหลักสูตร ตลอดจนแนวทางการสอนเพื่อยกระดับทักษะ ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างหลากหลาย อย่างไรก็ตาม จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) และผลการประเมินจากหน่วยงานนานาชาติ เช่น EF English Proficiency Index (EF EPI) กลับพบว่า ประเทศไทยยังมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค โดยเฉพาะในด้านทักษะการสื่อสาร (Education First, ๒๐๒๓)

แนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนั้น มุ่งให้ความสำคัญกับวิธีการสอนต่าง ๆ ที่เชื่อว่าจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนในปัจจุบันนี้จึงให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้ ผู้เรียนเนศุนย์กลาง (Student-Based Instruction) ซึ่งเป็นวิธีการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมี ความรับผิดชอบต่อการบวนการเรียนรู้ของตนที่เพิ่มขึ้นจากการเป็นผู้รับจากผู้สอนแต่อย่างเดียว และเป็น การจัดการเรียนรู้ภาษาให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตัวผู้เรียน โดยทั่วไปการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษนั้นมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในทางภาษาทั้ง ๔ ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะ

การพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ในบรรดาทักษะทั้ง ๔ นี้ ทักษะการอ่านนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง และเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน เอกสารสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชาต่าง ๆ มีอยู่กันอย่างแพร่หลาย การศึกษาหาความรู้ด้วยการอ่านจึงเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาความรู้ได้อย่างมาก นอกจากนี้ การอ่านก็ยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนใช้มากที่สุดในเวลาเรียน เพราะการอ่านคือ เครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ ยิ่งผู้เรียนอยู่ในระดับสูงเท่าไร การอ่านก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น ผู้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ย่อมมีโอกาสในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อ ได้อย่างรวดเร็ว และเป็นทักษะที่สำคัญต่อนิสิต นักศึกษา นักธุรกิจ ข้าราชการ เพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ และความก้าวหน้าในการทำงาน

สำหรับการจะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนการสอนจึงควรมีลักษณะที่ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความรอบรู้ การเรียนแบบกระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการเรียนแบบหนึ่งที่เหมาะสมซึ่งเป็นวิธีการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อสนับสนุน ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในกลุ่มได้ทำงานร่วมกัน ภายในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันโดยจะมีการแสดงความคิดเห็นและการสนทนาร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานกลุ่ม มีการช่วยเหลือพึ่งพากัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนของตนเองและสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มไม่ได้มีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนเท่านั้นแต่เป็นการปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทาง ส่วนผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติและนำประสบการณ์มาแบ่งปันกัน ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับการเรียนรู้ที่เรียนโดยลำพัง หรือการเรียนรู้ที่เน้นการแข่งขัน การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ภายในกลุ่มสมาชิก มีการสร้างความคิดใหม่ๆ มีกลยุทธ์ และวิธีการแก้ปัญหามากกว่าการทำงานรายบุคคล มีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาออกแบบให้เหมาะสมกับวิธีการเรียนการสอนแบบกลุ่ม

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษซึ่งนับว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้สอนจะต้องเลือกเทคนิคการจัดการเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนและผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมที่จะร่วมกันทำกิจกรรม รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเดียวกันนั้นคือการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังโอภาศ วุฒิสเลา และคณะ (๒๕๖๐) ได้กล่าวว่า การจัดการแบบมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนโดยผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาผู้เรียน ร่วมจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนา ผู้เรียน ร่วมวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนร่วมใช้ประโยชน์และชื่นชมยินดีในความสำเร็จของการจัดกิจกรรม ส่งเสริมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งผลการ

ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการจัดการแบบมีส่วนร่วม ส่งผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมาก ซึ่งการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถใช้พัฒนาองค์ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมนักเรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยการดึงประสบการณ์และศักยภาพเดิมของนักเรียนแต่ละคนออกมาอย่างเต็มที่ ช่วยให้เกิดคุณภาพต่อการจัดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจเลือกบทเรียนที่ต้องการเรียนรู้ในลักษณะกลุ่มหรือศึกษาด้วยตนเอง นักเรียนจะร่วมกันจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกขั้นตอนฝึกปฏิบัติการวางแผนการทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันและทำรายงานผลการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนเกิดการสร้างความรู้มากกว่าการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนสู่นักเรียนเพียงอย่างเดียว ดังนั้นกระบวนการสร้างความรู้จึงต้องอ้างอิงจากประสบการณ์ของนักเรียน เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนเป็นฝ่ายกระทำอันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความรู้ใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้ลักษณะนี้ จึงหมายถึงลักษณะทางสังคมของการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง และระหว่างนักเรียนกับผู้สอน ทำให้เกิดการขยายเครือข่ายการเรียนรู้ออกไปอย่างกว้างขวาง การนำการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอาศัยหลักการที่ว่าความรู้ความจริงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในโลกถูกค้นพบใหม่เสมอ ๆ ความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในสังคมเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา นักเรียนจึงต้องเรียนรู้วิธีที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจะช่วยเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเผชิญกับชีวิตจริง เพราะลักษณะของการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ได้ลงมือปฏิบัติ ได้ทำงานกลุ่มโดยผู้เรียนต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในบริบทของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของไทย ยังพบข้อจำกัดหลายประการที่อาจส่งผลกระทบต่อระดับการมีส่วนร่วมของผู้เรียน เช่น การออกแบบกิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับความสนใจหรือระดับภาษาอังกฤษของนักเรียน การจัดชั้นเรียนที่มีผู้เรียนจำนวนมากเกินไป การขาดทรัพยากรการเรียนการสอนที่ทันสมัย หรือแม้แต่ความไม่มั่นใจในตนเองของผู้เรียน ซึ่งนำไปสู่การไม่กล้าพูด ไม่กล้าถาม และไม่กล้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมใด ๆ ในห้องเรียนเลย (บุศรา โชมพัตร, ๒๕๖๓)

งานวิจัยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือวิธีการสอนเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับระดับ การมีส่วนร่วม (Engagement) ของผู้เรียนในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยหลายมิติ ได้แก่ การมีส่วนร่วมทางพฤติกรรม (Behavioral Engagement) เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน การตั้งใจฟังและตอบคำถาม การมีส่วนร่วมทางอารมณ์ (Emotional Engagement) เช่น ความรู้สึกชอบหรือสนใจในวิชา และการมีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญา (Cognitive Engagement) เช่น การใช้ความคิด วิเคราะห์ ไตร่ตรองสิ่งที่เรียนรู้และเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม (Fredricks et al., ๒๐๐๔) การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษจึงถือเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ การเรียนภาษาอังกฤษ

ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างมีคุณภาพผ่านการบรรยายหรือการท่องจำเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์ การฝึกฝนซ้ำ ๆ และการมีประสบการณ์ตรงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การเรียนรู้แบบโครงงาน (Project-Based Learning) หรือการใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน (สมฤดี คำภาชี, ๒๕๖๔)

ดังนั้นเพื่อให้เกิดการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า การเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง และระหว่างนักเรียนกับผู้สอน การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจเลือกบทเรียนที่ต้องการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทักษะต่างๆ และอาจส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมุ่งมั่นในการเรียนจากการช่วยเหลือกันและกัน อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถตั้งเป้าหมายสำหรับการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการใช้ประโยชน์กับตนเองได้ ซึ่งการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจะไม่ได้เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ฉะนั้น งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับตัวเองต่อไป อีกทั้งยังสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอีกด้วย

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

๑.๓ คำถามที่ใช้ในการวิจัย

๑. นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยแค่ไหน

๒. ปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

๑. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ – ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๓,๔๒๑ คน ประกอบไปด้วย ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

และคณะพยาบาลศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ในการวิจัยครั้งนี้มีการกำหนดขนาดตัวอย่าง (Sample size) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (๑๙๖๗) กำหนดความเชื่อมั่นที่ ๙๕% ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๓๕๘ คน

๒. ตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ต่อปัจจัยด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอน และปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา กลวิธีการเรียน และเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

จากนั้นทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้น กับตัวแปรตาม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

๑.๕ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ หมายถึง การพัฒนาความสามารถในทางภาษาฟัง พูด อ่าน หรือเขียนที่เกิดจากการศึกษาในมหาวิทยาลัยและศึกษาด้วยตัวเอง และความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม เพื่อการเรียน การสื่อสาร ในสังคม เพื่อตนเองจะได้เข้าใจและใช้ภาษาได้ ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่นักศึกษาแสดงออกเกี่ยวกับการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจ ความรับผิดชอบ การวางตนในความรู้สึก อารมณ์และเจตคติ - การรับรู้และมุมมอง เพื่อให้เกิดความรู้ทัศนคติ และทักษะของผู้เรียนให้สูงสุด โดยมีการร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมรับผิดชอบ ร่วมตัดสินใจ ร่วมแก้ปัญหา ร่วมสนับสนุนและให้ข้อเสนอแนะในการบริหารในกิจกรรมการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อความคาดหวังว่าจะได้ผลตอบแทนในสิ่งที่ทำไปจากการแสดงออกด้านความคิด ทัศนคติ หรือความร่วมมือ โดยเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งปัจจัยประกอบไปด้วย พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา กลวิธีการเรียน และเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษา หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ - ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ ประกอบไปด้วย ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์

และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และคณะ
พยาบาลศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ รวมทั้งหมดจำนวน ๓๕๘ คน

๑.๖ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์ ตลอดจนพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมาก
ยิ่งขึ้น

๒. ทราบถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ การนำเสนอแบ่งออกเป็น ๕ ส่วน ดังนี้

๑. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
๒. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
๓. ปัจจัยของผู้เรียน
๔. การมีส่วนร่วม
๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๒.๑.๑ ทฤษฎีและแนวคิดของบลูม

บลูม (Bloom ๑๙๗๖: ๑๖๗-๑๗๖) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนรู้ การสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ ๓ องค์ประกอบ ดังนี้

- ๑) พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียนประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน
- ๒) คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สภาพการณ์ หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียนรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะ ต่างๆ ทางด้านจิตพิสัยซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่
- ๓) คุณภาพการสอน (Quality of instruction) ได้แก่ การได้รับ คำแนะนำการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและรู้ผลว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่

๒.๑.๒ ทฤษฎีและแนวคิดของจาโคโบวิทส์

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits ๑๙๗๑: ๑๐๓-๑๑๕) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอน ภาษา ต่างประเทศ หรือภาษาที่สองและสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี ๓ ประการ คือ

๑) ปัจจัยด้านการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครูซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้ เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผลซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๒) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอนขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนทาง ภาษา ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และวิธีการเรียนประกอบด้วยสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง

๓) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเองและภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม

๒.๑.๓ ทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต

การ์ดเนอร์ (Gardner ๑๙๗๓: ๑-๑๗๖) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

๑) เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) ได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียนตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ (positive attitude)

๒) ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (Language training) นั้นไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา

๓) การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

๔) ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย

๕) ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร

๖)นิสัยการเรียน (Habit of studying) นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำกรานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ

๗) เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนาและรัฐคอนเนคติกัตในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย

๘) ความรู้เดิม (Knowledge background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมืองมินาประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา ๓ ปีที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ ๑ (factor ๑) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในปัจจุบัน

๙) คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

๑๐) โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมาก

๒.๒ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow ๑๙๘๑ : ๖๐-๖๑) ให้หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

๑. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจะเมื่อเรียนแล้วจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ในทักษะ การอ่าน เมื่อเรียนหรือฝึก

แล้วผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือในทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ตนต้องการได้ เป็นต้น

๒. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ เช่น แยกการสอนไวยากรณ์จากบทสนทนา หรือแยกการสอนแต่ละทักษะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะ บูรณาการ ในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายๆ ทักษะรวมกัน และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาควรได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

๓. ฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมในการฝึกใช้ภาษา เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ กิจกรรมในลักษณะนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริงการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือก (Choice) ใช้ข้อความใดก็ได้ที่เห็นว่า เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ นั่นคือ ผู้เรียนต้องเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้การที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนสองคน จะต้องมีความสนใจและตั้งใจแล้วว่า จะสื่อสารกันในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะการพูดด้วยกันเท่านั้น แต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่าง ๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

๔. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีการฝึกให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstorming activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาเป็นคู่ หรือทำงานกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ เกม การแก้ปัญหาสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

๕. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษาและความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่มของสังคม ต้องฝึกผู้เรียนให้เคยชินในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิด และให้สื่อสารได้คล่อง เพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษาให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรกและเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function) มากกว่าการใช้รูปแบบ (Form) เช่น “It rains.” Function ที่ใช้คือ informing หรือ warning ส่วน Form คือการใช้ Present Simple Tense ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิด ความเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่

เกิดซ้ำ ๆ มิฉะนั้น จะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ ไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่ต้องให้สื่อความหมายได้และต้องคำนึงถึง ความถูกต้องของการใช้ภาษาด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าการจัดกิจกรรมที่หลากหลายมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood ๑๙๘๑: ๑๗-๑๘) ที่ได้สรุป ความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีส่วนช่วยในการเรียนรู้ ภาษาได้ดังนี้

๑. เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ ในการฝึกใช้ภาษานั้น ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแต่ละทักษะแยกออกจากกัน (Part-skilled) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total- skills) ไม่แบ่งมาฝึกเป็นทักษะเดียว วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะ ดังกล่าวคือ การจัดกิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติหลายๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

๒. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียน เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือ สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ดังนั้น ถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียนก็จะเป็นแรงจูงใจให้อยากเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่มีความคิดเกี่ยวกับภาษาว่าเป็นสื่อที่จะนำไปสู่การติดต่อสื่อสารมากกว่าเป็นการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อในห้องเรียนมีการจัดกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจริง ๆ สอดคล้องกับความคิดในเรื่องภาษาของผู้เรียนก็เท่ากับเป็นการเพิ่มแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน

๓. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การที่ผู้สอนจะสอนให้ผู้เรียนรู้ภาษาจะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการตามธรรมชาติ คือต้องจัดให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ๆ การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนจึงเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ภาษา

๔. ช่วยสร้างบริบท ซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนภาษา กล่าวคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกับผู้สอนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาจากหลักการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเพื่อการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม ให้โอกาสผู้เรียนได้พูด ฟัง อ่าน เขียน เรื่องที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้อิงจริง (Authentic Materials) และ สถานการณ์ (Situations) ประกอบการสอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพ ภูมิหลังและพื้นฐานของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบในการเรียนและสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดง

ความคิดเห็นตามที่คุณเรียนต้องการ ไม่ใช่ให้คุณเรียนพูดตามที่ผู้สอนต้องการเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ คำแนะนำในระหว่างการทำกิจกรรมและตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของคุณเรียนด้วย

๒.๓ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

๒.๓.๑ ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ

พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา หมายถึง สภาวะที่นักศึกษาได้รับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือหมายถึง สภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาอังกฤษ บรรยายภาศในการเรียนมาจากสถาบันการศึกษาเดิม เป็นต้น ยุพเยาว์ เมืองหมุด (๒๕๔๘ : ๑๒)

วิภาดา ประสารทรัพย์ (๒๕๔๒ : ๑) อ้างถึงความเห็นของ เทรซี เทอเรล (Tracy Terrell) ว่า ผู้เรียนจะสามารถรับรู้ภาษาที่จะเรียนได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยมีปัจจัยทางอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เช่น สภาพและบรรยากาศในชั้นเรียน ความวิตกกังวลในการเรียนรวมทั้งตัว ครูผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ทางภาษาด้วย

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ พื้นฐานทางภาษาอังกฤษเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน

๒.๓.๒ ลักษณะนิสัยของผู้เรียน

ลักษณะนิสัยของผู้เรียนในที่นี้หมายถึง สภาวะธรรมชาติของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน (Learning Styles) ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน (Individual Differences) ลักษณะนิสัยของบุคคลแบ่งเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑) Introvert Learners คือ ลักษณะของบุคคลที่มีนิสัยเงียบขรึม ชอบอยู่กับความคิดของตนเองมากกว่าและไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์ติดต่อกับบุคคลอื่น มีความคิดครอบงำอยู่กับเรื่องของตัวเอง (ยุพเยาว์ เมืองหมุด, ๒๕๔๘ : ๑๖ อ้างถึงใน Sally ๒๐๐๐ : ๖๐๐ และดร.วิทย์ เทียงบุรณธรรม ๒๕๔๔ : ๔๗๔)

๒) Extrovert Learners คือ ลักษณะของบุคคลที่ชอบเอาใจใส่ต่อเรื่องภายนอก เป็น บุคคลที่มีความกระตือรือร้น มีชีวิตชีวาและมีความเชื่อมั่นในตัวเอง ชอบพบปะพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ (ยุพเยาว์ เมืองหมุด, ๒๕๔๘ : ๑๖ อ้างถึงใน Sally ๒๐๐๐ : ๔๑๒ และดร.วิทย์ เทียงบุรณธรรม ๒๕๔๔ : ๓๒๒)

กล่าวโดยสรุปคือ ลักษณะนิสัยของผู้เรียนที่พึงประสงค์และควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษคือผู้เรียนที่มีลักษณะนิสัยประเภท Extrovert Learners คือมีพฤติกรรมที่ชอบพูดและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้เรียนประเภทนี้เมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษจะมีความสุขกับการเรียนเมื่อพวกเขาได้ทำกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมที่มีการสนทนากับผู้อื่น ได้มีโอกาสโดยใช้ภาษาที่เรียนมาและไม่กลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ ส่วนผู้เรียนที่มี นิสัยเก็บตัว ไม่ชอบพูดหรือไม่ชอบมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้ไม่มีความสุขในการเรียนภาษาโดยเฉพาะเมื่อต้องทำกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมที่ต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น ทำให้ เรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ได้ดี

๒.๓.๓ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เป้าหมายสำคัญในการจัดการศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง และการที่ผู้เรียนจะบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ผู้เรียนต้องมีกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเป็นของตนเอง มิเช่นนั้นแล้วถึงแม้ตัวผู้เรียนจะมีสติปัญญาดีหรือมีความพยายาม เพียงใดก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก็เช่นกัน ถ้าผู้เรียนมีวิธีการหรือกลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้วผู้เรียนก็จะบรรลุเป้าหมายใน การเรียนเช่นเดียวกัน มีผู้ได้ให้ความหมายของกลยุทธ์ทางการเรียนไว้หลายท่าน ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (๒๕๔๔ : ๑๑๒) ได้สรุปความหมายของกลยุทธ์การเรียนรู้ว่า คือ ความคิด ขั้นตอนหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านหรือเขียนและความสามารถในการใช้ภาษาในสังคมเพื่อการเรียน การสื่อสารในสังคม เพื่อตนเองจะได้เข้าใจและใช้ภาษาได้ ซึ่งพฤติกรรมนี้กำหนดขึ้นเองอาจรวมถึงความสามารถในการเดา ความหมายและรวมถึงการจำศัพท์และกฎเกณฑ์อีกด้วย สอดคล้องกับ ซิมเมอร์แมน (Zimmerman ๑๙๘๘ : ๒๘๔-๒๘๘) และพินริช (Pinrich ๑๙๙๕ : ๑๗๑-๑๗๒) ที่กล่าวถึง กลยุทธ์ในการศึกษาว่าเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์แรงจูงใจ สมาธิ และสิ่งที่เอื้อต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีกลยุทธ์ในการศึกษาสูงจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนสูง มีการวางแผนการเรียนอย่างต่อเนื่อง เพราะเชื่อว่าการเรียนเป็นกระบวนการที่ควบคุมได้ ดังนั้นจึงมีความมานะพยายามคิดค้นกลยุทธ์ที่จะพัฒนาทักษะความรู้ให้เพิ่มพูนอยู่เสมอ สำรวจตรวจสอบและประเมินการเรียนรู้ของตนเองทุกขั้นตอน จัดสรรสิ่งแวดล้อมให้เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ กลยุทธ์การเรียนรู้ในการศึกษาช่วงต้นๆ โดยหลักเกณฑ์แล้วมุ่งเน้นทางปัญญา การศึกษาในภายหลังเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะทางสังคม

สรุปได้ว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ในที่นี้ หมายถึง การวางแผน การกำหนดวิธีการเรียนของตนเองและการควบคุมตนเองในการพัฒนาทักษะทางด้านต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนเป็นไปด้วยความ รวดเร็ว มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง ผู้ที่จะเรียนภาษาได้ดีนั้นจะต้องมี วิธีการเรียนรู้ที่

เป็นของตนเอง รับผิดชอบการเรียนรู้ภาษาของตนเอง มองเห็นข้อบกพร่องทางการ ใช้ภาษาของตนเอง และพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงข้อผิดพลาดของตนเองได้

๒.๓.๔ เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเจตคติมีบทบาทสำคัญเพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย ดังที่ คราเชน (Krashen ๑๙๘๒ : ๑๓๖) ได้กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนแต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจมีความถนัดต่ำและมีเจตคติที่ดี หรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติในทางลบ ซึ่งเจตคตินั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งนั้นเพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความต้องการที่จะเป็นเหมือนเจ้าของภาษา แต่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้นมีประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น ทำให้ได้รับรู้แนวคิดใหม่ๆ วิธีการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ให้เป็นประโยชน์ในการทำงาน ดังนั้น เจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศย่อมมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างแน่นอน นอกจากนี้ ไคลน (Klein ๑๙๙๐ : ๓๗-๓๘) อธิบายว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้น ๆ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติไม่ดี

๒.๓.๔.๑ ความหมายของเจตคติ

“เจตคติ” หรือ “Attitude” ในภาษาอังกฤษนั้นมาจากคำในภาษาละตินว่า “Aptus” ตรงกับคำว่า “ความเหมาะสม” (fitness) หรือ “การปรับตัว” (adaptation) เบรอน (Baron ๑๙๘๐ : ๖๔๒) ที่ให้ความหมายของ “เจตคติ” ว่าเป็นความรู้สึกความเชื่อและพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งของ คน เรื่องราวและกลุ่มต่างๆในทางบวกหรือทางลบ ส่วนเลฟตัน (Lefton ๑๙๘๖ : ๓๕๔) ให้ ความหมายของ “เจตคติ” ว่าเป็นความรู้สึก ความเชื่อและการโน้มน้าวให้แสดงพฤติกรรมต่อคน ความคิดหรือสิ่งต่าง ๆ และดาร์เลย์ (Darley ๑๙๙๑ : ๖๑๑) ให้ความหมายของ “เจตคติ” ว่าเป็นการแสดงออกที่ได้ไตร่ตรอง แล้วต่อเหตุการณ์ สิ่งต่าง ๆหรือคนว่าพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจสอดคล้องกับความคิดของเกลียทแมน (Gietman ๑๙๙๒ : ๓๐๙) ที่ให้ความหมายของ “เจตคติ” ว่าเป็นสภาพของจิตใจที่มีต่อความคิด สิ่งต่าง ๆ หรือคนซึ่งเกิดจากความเชื่อ ความรู้สึก การไตร่ตรองและการโน้มน้าวที่แสดงออกในทางบวก หรือทางลบ

สรุปว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อที่มีต่อบุคคล เรื่องราว ต่าง ๆ ทั้งทางบวกและทางลบ ส่วนเจตคติที่มีต่อการเรียน คือ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับ การเรียน ทั้งด้านการจัดการเรียนการสอน วิชาเรียนและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งแสดงพฤติกรรมออกมา ใน ๒ ลักษณะ คือ พึงพอใจและไม่พึงพอใจ

๒.๓.๔.๒ องค์ประกอบของเจตคติ

องค์ประกอบในการเกิดเจตคตินั้น ได้มีนักการศึกษาแบ่งองค์ประกอบไว้หลายท่าน ดังนี้

เลฟตัน (Lefton ๑๙๘๖ : ๓๕๔) พาปาเลีย (Papalia ๑๙๕๘ : ๖๐๒-๖๐๓) ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติออกเป็น ๓ ประการ ดังต่อไปนี้

๑) ด้านความรู้สึก (The affective component) ได้แก่ อารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของบุคคลซึ่งมีอารมณ์มาเกี่ยวข้อง หากบุคคลมีความรู้สึกชอบพอบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลนั้น

๒) ด้านความเข้าใจ (The cognitive component) ได้แก่ ความคิดและความเชื่อที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้หรือความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากมีความรู้หรือความเชื่อว่าสิ่งใดดีก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

๓) ด้านพฤติกรรม (The behavioral component) ได้แก่ การตอบสนองหรือการแสดงออกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลคือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้อย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เขามีเกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์หรือบุคคล

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติมียองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านการแสดงพฤติกรรม องค์ประกอบทั้งสามด้านนี้มีความสัมพันธ์กันมากจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้

๒.๔ การมีส่วนร่วม

๒.๔.๑ ความหมายของการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (๒๕๕๓) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า กระบวนการซึ่งประชาชนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีโอกาสแสดงทัศนะ แลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็น เพื่อแสวงหาทางเลือกและการตัดสินใจต่าง ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างที่เหมาะสมเป็นที่ยอมรับร่วมกัน

ลดาวัลย์ ชนะศรี (๒๕๕๐) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือกระบวนการทำงานที่บุคคล หรือคณะบุคคลปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งร่วมกันในองค์การ โดยร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมรับผิดชอบ ร่วมตัดสินใจ ร่วมแก้ปัญหา ร่วมสนับสนุน และให้ข้อเสนอแนะในการบริหาร

อมรพรรณ ประจันตวนิชย์ (๒๕๕๐) ได้สรุปความหมายของการมีส่วนร่วมว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจอย่างมีเหตุผลในการมีส่วนร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติ ตลอดจนร่วมติดตามและประเมินผล รวมทั้งร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน

กิจกรรมหรือกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่งของกลุ่มคนหรือองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกันทางด้านจิตใจ อารมณ์และสังคม

พงศ์วัช วิวังสูง (๒๕๔๖) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม หมายถึง การที่บุคคล ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมหรือกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่งของกิจการ หรือหน่วยงาน

จากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่าการมีส่วนร่วม หมายถึง การเข้าร่วมหรือมีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติ หรือร่วมแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจด้วยความสมัครใจในกิจกรรมนั้นๆ โดยมีวัตถุประสงค์หรือ เป้าหมายร่วมกัน

๒.๔.๒ องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม

แววตา ทองเกลี้ยง (๒๕๕๓) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นพิจารณาได้หลายมุมมอง แต่ ลักษณะโดยรวมของการมีส่วนร่วม ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการค้นหาสาเหตุของปัญหา การวางแผน การ ตัดสินใจ การลงทุนและการปฏิบัติ การจัดองค์กร การบริหารการสื่อสาร การใช้ประโยชน์จากกิจกรรม ของโครงการและการติดตามประเมินผล การที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อการดำเนินงาน ของหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดและการบริหารการศึกษาในระดับกระทรวง ทบวง กรม จังหวัด อำเภอ และสถานศึกษา ซึ่งอาจจะเป็นการมีส่วนร่วมโดยตรงหรือการมีส่วนร่วมทางอ้อม ทั้งในระดับของการมี ส่วนร่วมเพียงบางส่วนหรือการมีส่วนร่วมทั้งหมด

องค์การอนามัยโลกได้เสนอรูปแบบของการมีส่วนร่วมที่ถือว่าเป็นรูปแบบที่แท้จริง หรือ สมบูรณ์นั้น จะต้องประกอบด้วยกระบวนการ ๔ ขั้นตอน ดังนี้ (สุรินทร์ สุริยงค์, ๒๕๕๑)

๑) การวางแผน (Planning) ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหา จัดลำดับ ความสำคัญ ตั้งเป้าหมาย กำหนดการใช้ทรัพยากร กำหนดวิธีการติดตามและประเมินผล และ การตัดสินใจ

๒) การดำเนินกิจกรรม (Implementation) ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการ จัดสรรและ บริหารการใช้ทรัพยากร มีการรับผิดชอบในการจัดสรรควบคุมการเงินและการบริหาร

๓) การใช้ประโยชน์ (Utilization) ประชาชนจะต้องมีความสามารถในการนำ กิจกรรมมาใช้ ให้เกิดประโยชน์จากชุมชนได้ ซึ่งเป็นการเพิ่มระดับการพึ่งตนเองและควบคุมทางสังคม

๔) การได้รับประโยชน์ (Obtaining Benefits) ประชาชนจะต้องได้รับ ผลประโยชน์จากชุมชนในพื้นที่ที่เท่าเทียมกัน ซึ่งจะเป็นผลประโยชน์ส่วนตัวในสังคมหรือในรูปของวัตถุ ก็ได้

พรชัย ศักดิ์ศิริโสภณ (๒๕๕๕) ได้สรุปการมีส่วนร่วมแบ่งออกได้ ๔ ด้าน คือ

- ๑) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making)
- ๒) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (Implementation)

๓) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefits)

๔) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation)

จากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมคือกระบวนการต่างๆ ที่ประชาชนหรือบุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรม ทั้งนี้เพื่อจะต้องสนองความต้องการและเปิดโอกาสให้บุคคลได้มีโอกาสรับรู้ถึงปัญหาและแนวทางแก้ไขโดยร่วมกันคิดตัดสินใจและวางแผน ตลอดจนการปฏิบัติตามกิจกรรมหรืองานต่างๆ โดยมีการติดตามผลเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ตนต้องการและพึงประสงค์

๒.๔.๓ การวัดการมีส่วนร่วม

อนงค์ พัฒนจักร (๒๕๓๕) ได้แบ่งวิธีการวัดการมีส่วนร่วมได้เป็น ๔ แบบ คือ

๑) วัดตามประเภทของขั้นตอนการมีส่วนร่วม ในขั้นตอนเริ่มการพัฒนา การค้นหา ปัญหาและสาเหตุ การกำหนดความต้องการ และการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการ ขั้นตอนการวางแผน ขั้นตอนการดำเนินการ ขั้นตอนรับผลประโยชน์ และขั้นตอนประเมินผล

๒) วัดตามลำดับความเข้มข้นของการมีส่วนร่วม โดยแบ่งเป็นระดับการตัดสินใจ ระดับความร่วมมือและระดับการใช้ประโยชน์

๓) จำแนกตามประเภทของผู้มีส่วนร่วม ซึ่งแบ่งได้ ๓ ประเภท คือ บุคคลในท้องถิ่น เจ้าหน้าที่รัฐ และเจ้าหน้าที่ต่างประเทศ

๔) จำแนกตามรูปแบบการมีส่วนร่วม แบ่งออกเป็นการมีส่วนร่วมทางตรง และการมีส่วนร่วมทางอ้อม

๒.๔.๓ ปัจจัยที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วม

ปิยะ ประทีปกรมณี (๒๕๔๖: ๑๗) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมได้แก่

๑) ความศรัทธาที่มีต่อความเชื่อถือ บุคคลสำคัญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การบำเพ็ญประโยชน์

๒) ความเกรงใจที่มีต่อบุคคลที่เคารพนับถือ หรือมีเกียรติ ตำแหน่ง ทำให้ประชาชนเกิดความเกรงใจที่จะมีส่วนร่วมด้วยทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีศรัทธาหรือความเต็มใจอย่างเต็มเปี่ยมที่กระทำ เช่น ผู้ใหญ่ออกปากขอแรง ผู้น้อยก็ต้องช่วยแรง

๓) อำนาจบังคับที่เกิดจากบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า ทำให้ประชาชนถูกบังคับให้มีส่วนร่วมในการกระทำต่าง ๆ เช่น บังคับให้ทำงานเยี่ยงทาส

ปิยะ ประทีปกรมณี (๒๕๔๖: ๑๘) เสนอปัจจัยของการมีส่วนร่วม ๓ ประการคือ

๑) ปัจจัยของสิ่งจูงใจ หมายถึง การที่ประชาชนจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมใด ๆ นั้น จะมีเหตุผลที่สำคัญ คือ ประการแรกมองเห็นว่าตนจะได้ผลตอบแทนในสิ่งที่ทำไปและประการที่สองได้รับการชักชวนจากบุคคลอื่นให้เข้าร่วมโดยมีสิ่งจูงใจเป็นตัวนำ

๒) ปัจจัยโครงสร้างของโอกาสหรือช่องทางในการเข้าร่วม หมายถึง การมองเห็นช่องทางในการมีส่วนร่วม และมองเห็นประโยชน์ที่จะได้รับหลังการมีส่วนร่วม ดังนั้นพื้นฐานทางด้านโครงสร้างของช่องทางการมีส่วนร่วมจึงควรมีลักษณะดังนี้ คือ ประการแรกเปิดโอกาสให้ทุก ๆ คนในชุมชนมีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนารูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ประการที่สอง มีการกำหนดเวลา และประการที่สาม มีการกำหนดลักษณะของกิจกรรมที่แน่นอนว่าจะทำอะไร

๓) ปัจจัยด้านอำนาจในการส่งเสริมกิจกรรมของการมีส่วนร่วม หมายถึง การที่ประชาชนสามารถกำหนดเป้าหมายวิธีการและผลประโยชน์ของกิจกรรมได้

๒.๕ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิตติยา จินดารัตน์ (๒๕๖๓) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๓ พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กิตติญา พรหมพา (๒๕๖๓) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า การอภิปรายในชั้นเรียนกระตุ้นให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นระหว่างกัน อย่างไรก็ตาม ระดับการมีส่วนร่วมของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับความแตกต่างขนาดของกลุ่ม ประเภทของคำถาม และประเภทของหัวข้อ รวมไปถึงปัจจัยภายในของนักศึกษา งานวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักศึกษาและนักศึกษาด้วยกันเอง รวมไปถึงพื้นความรู้ (Background knowledge) ส่งผลต่อระดับการมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนของนักศึกษา

ชานนท์ ภาคกสินร และคณะ (๒๕๖๓) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกมคำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑๔ มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนร้อยละ ๗๗.๙๐ ๒) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑๔ มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเกณฑ์ค่อนข้างดี คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๓๑ ของคะแนนนักเรียนทั้งหมด

อังคณา อ่อนธานี (๒๕๖๔) ผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการทำงานและอาชีพสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ๑) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

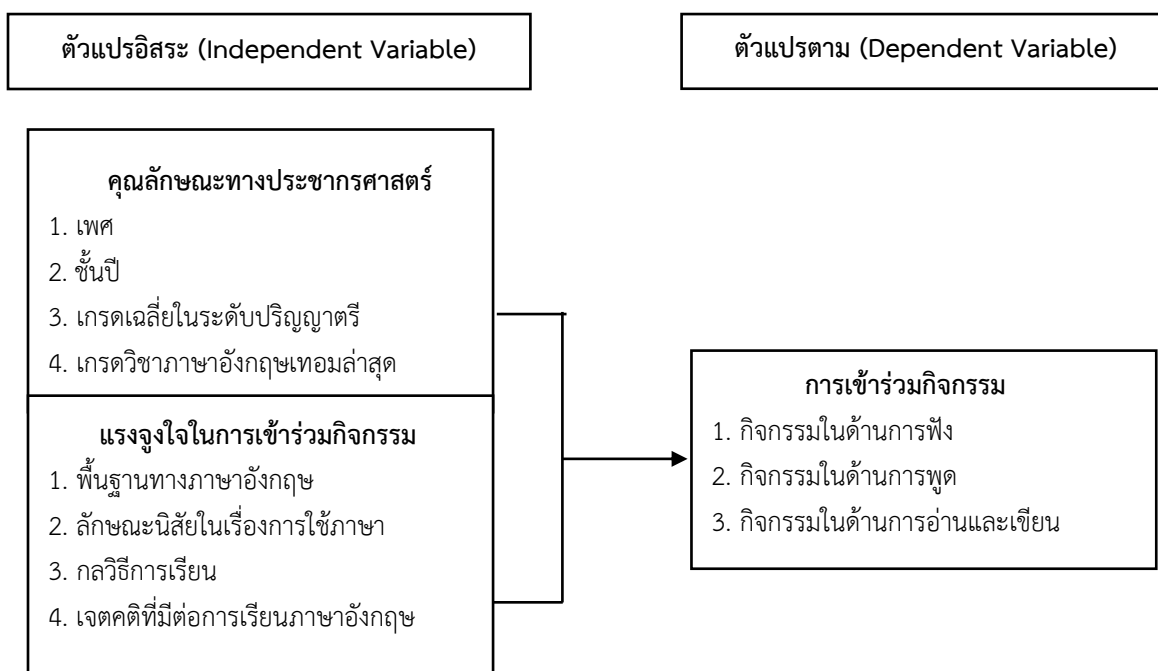
ร่วมมีสมรรถนะการทำงานและอาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .๐๑ และ ๒) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่เข้าร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = ๔.๕๓$, S.D. = ๐.๕๐)

ภัสรา นามแสง (๒๕๖๖) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้เกมแบบผสมผสานในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า การพัฒนานวัตกรรมกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสานนั้นมียอดประกอบ ๓ ส่วน ได้แก่ สื่อหรือแพลตฟอร์มออนไลน์ สื่อในชั้นเรียนจริง และขั้นตอนของกิจกรรมนั้น และยังพบอีกว่าด้านความคิดริเริ่มและความพยายามของนักเรียนมีสูงมากในระหว่างการทำกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๓ ตามลำดับ ในขณะที่พฤติกรรมก่อนและไม่ตั้งใจนั้นค่อนข้างต่ำ อาจเป็นเพราะความเพลิดเพลิน ความตื่นเต้น และการมีส่วนร่วมที่เพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้นักเรียนมีความต้องการชนะ ต้องการเรียนรู้ มีความพึงพอใจ และมีการใช้ความคิดในขณะทำกิจกรรม การวิจัยในอนาคตควรมุ่งเน้นไปที่การพัฒนากิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสาน ให้มีความหลากหลายมากกว่าเพียงแพลตฟอร์มออนไลน์ประเภท Kahoot, Quizizz หรือ Padlet และในอนาคตครูผู้สอนควรตระหนักถึงการปรับเปลี่ยนบทเรียนหรือการปรับตัวเมื่อออกแบบกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสานในชั้นเรียนจริง เพื่อให้เหมาะสมกับระดับภาษาอังกฤษของนักเรียนและทักษะการใช้เทคโนโลยีมากที่สุด

พันธชา อินทยศ และคณะ (๒๕๖๗) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๔๕.๗๙ ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (ร้อยละ ๖๐) แต่หลังเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๗๒.๖๕ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดทุกคน โดยมีคะแนนการเปลี่ยนแปลงสัมพัทธ์อยู่ในระดับปานกลาง และความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

สมบัติ คำมูลแก้ว (๒๕๖๗) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้การเรียนแบบมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มพูนความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้การเรียนแบบมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับดีมาก ซึ่งบ่งชี้ว่าการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมสามารถช่วยเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะเหล่านี้ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การเรียนแบบมีส่วนร่วมยังช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนให้ดีขึ้น โดยผู้เรียนมีความเห็นอกเห็นใจกัน ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเอง และสามารถปรับใช้องค์ความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาทักษะและการดำรงชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๖ กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๒. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ – ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ ประกอบไปด้วย ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และคณะพยาบาลศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ทั้งหมด ๓,๔๒๑ คน

๒. กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้มีการกำหนดขนาดตัวอย่าง (Sample size) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ ๑ ผู้วิจัยคำนวณขนาดตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (๑๙๖๗) กำหนดความเชื่อมั่นที่ ๙๕% ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดยที่ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดของประชากร

e คือ ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ ๕ (e = ๐.๐๕)

แทนค่าในสูตรคำนวณได้ดังนี้

$$n = \frac{3,421}{1 + 3,421(0.05)^2}$$

$$n = \frac{3,421}{9.553}$$

$$n = 358.126$$

ดังนั้นจึงได้จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน ๓๕๘ ราย

ขั้นที่ ๒ คำนวณหาสัดส่วนจำนวนตัวอย่างในแต่ละคณะดังนี้

ตารางที่ ๓.๑ จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนตัวอย่าง (คน)
ครุศาสตร์	๘๖๓	$\frac{863 \times 358}{3,421} = 90$ ๓,๔๒๑
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๙๓๐	$\frac{930 \times 358}{3,421} = 97$ ๓,๔๒๑
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๓๙๕	$\frac{395 \times 358}{3,421} = 41$ ๓,๔๒๑
วิทยาการจัดการ	๖๓๑	$\frac{631 \times 358}{3,421} = 66$ ๓,๔๒๑
เทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	๕๒๕	$\frac{525 \times 358}{3,421} = 55$ ๓,๔๒๑
พยาบาลศาสตร์	๗๗	$\frac{77 \times 358}{3,421} = 8$ ๓,๔๒๑
รวม	๓,๔๒๑	๓๕๘

ขั้นที่ ๓ ทำการสุ่มตัวอย่างนักศึกษาของแต่ละคณะตามตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling)

๓.๒ ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ (Rating Scale) และคำถามปลายเปิด (Open Ended Question) ดังนี้

๑. แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ (Rating Scale) แบ่งออกเป็น ๔ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ คณะ ชั้นปีที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี และเกรดวิชาภาษาอังกฤษทอมล่าสุด

ตอนที่ ๒ แบบสอบถามด้านผู้เรียน ได้แก่ พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย นักศึกษาใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูด ภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่น วีซีดีหรือดีวีดี Talking Dictionary สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น นักศึกษาหาโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา นักศึกษาประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม นักศึกษาพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส นักศึกษาฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อน นักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์ กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักศึกษา มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียน การจัดทำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เช่น การกำหนดหัวข้อที่ต้องการเรียน เลือกเนื้อหาสำหรับการเรียนการสอน เป็นต้น มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรม มีการซักถามในระหว่างชั้นเรียน และการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในสถานศึกษา เช่น ประกวดร้องเพลงภาษาอังกฤษ ประกวดอ่านข่าวภาษาอังกฤษ เป็นต้น

๒. แบบสอบถามที่เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended Question) แบ่งออกเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๓ แบบสอบถามด้านความต้องการในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๔ แบบสอบถามสอบถามเกี่ยวกับข้อคิดเห็นเพิ่มเติมหรือข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบเขียนเติมคำตอบ

๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ทำหนังสือขออนุญาตไปยังมหาวิทยาลัยในการขอข้อมูลจำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

๒. ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากรและเก็บรวบรวมแบบสอบถาม

๓. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม นำมาประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังนี้

๑. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

๒. วิเคราะห์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

การประมวลและวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

๕ หมายถึง	มีส่วนร่วมระดับมากที่สุด
๔ หมายถึง	มีส่วนร่วมระดับมาก
๓ หมายถึง	มีส่วนร่วมระดับปานกลาง
๒ หมายถึง	มีส่วนร่วมระดับน้อย
๑ หมายถึง	มีส่วนร่วมระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, ๒๕๔๗) โดยการหาค่าพิสัยและอันตรภาคชั้นและนำผลต่างที่ได้มากำหนดเกณฑ์การวัดระดับค่าเฉลี่ย โดยผู้วิจัยได้กำหนดโดยใช้สูตรต่อไปนี้

สูตรการกำหนดช่วงคะแนน

$$\begin{aligned}
 \text{ช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วง}} \\
 &= \frac{๕ - ๑}{๕} \\
 &= ๐.๘
 \end{aligned}$$

ซึ่งจะได้ช่วงคะแนนเฉลี่ยและระดับการมีส่วนร่วมที่ใช้สำหรับการแปลผล ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
๔.๒๑ – ๕.๐๐	มากที่สุด
๓.๔๑ – ๔.๒๐	มาก
๒.๖๑ – ๓.๔๐	น้อยปานกลาง
๑.๘๑ – ๒.๖๐	น้อย
๑.๐๐ – ๑.๘๐	น้อยที่สุด

๓. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้นกับตัวแปรตามของการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ เพศ คณะ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี และเกรดวิชาภาษาอังกฤษเทอมล่าสุด

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้รูปแบบการ ดังนี้

$$Y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3$$

โดยที่ Y คือ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

X_1 คือ ชั้นปี

X_2 คือ เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี

X_3 คือ เกรดวิชาภาษาอังกฤษเทอมล่าสุด

a คือ ค่าคงที่

b_1, b_2, b_3 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ

๔. วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามที่เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended Question) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

๓.๖ สถานที่ดำเนินการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้ทำการศึกษาได้เก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ – ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ ประกอบไปด้วย ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตร เทคโนโลยีอุตสาหกรรม และคณะพยาบาลศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน ๓๕๘ คน แล้วทำการประเมินผลเป็นร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้น กับตัวแปรตาม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) โดยได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

๔.๑ ข้อมูลพื้นฐาน

ตารางที่ ๔.๑ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	๔๕	๑๒.๕๗
หญิง	๓๑๓	๘๗.๔๓
รวม	๓๕๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๑ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน ๓๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๔๓ รองลงมาคือ และเพศชาย จำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๗ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๒ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกคณะ

คณะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครุศาสตร์	๙๐	๒๕.๑๔
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๙๗	๒๗.๐๙
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๔๑	๑๑.๔๕
วิทยาการจัดการ	๖๖	๑๘.๔๔
เทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	๕๕	๑๕.๓๖
พยาบาลศาสตร์	๙	๒.๕๑
รวม	๓๕๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๒ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มากที่สุด จำนวน ๙๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐๙ รองลงมาคือ คณะครุศาสตร์ จำนวน ๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๑๔ คณะวิทยาการจัดการ จำนวน ๖๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๔๔ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๓๖ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๕ และคณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๑ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปีที่ ๑	๑๒๐	๓๓.๕๒
ปีที่ ๒	๑๔๖	๔๐.๗๘
ปีที่ ๓	๗๓	๒๐.๓๙
ปีที่ ๔	๑๙	๕.๓๑
รวม	๓๕๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๓ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนอยู่ปีที่ ๒ มากที่สุด จำนวน ๑๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๗๘ รองลงมาคือ ปีที่ ๑ จำนวน ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๕๒ ปีที่ ๓ จำนวน ๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๓๙ และปีที่ ๔ จำนวน ๑๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๓๑ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๔ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี

เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
๓.๕๐ – ๔.๐๐	๕๖	๑๕.๖๔
๓.๐๐ – ๓.๔๙	๑๕๐	๔๑.๙๐
๒.๕๐ – ๒.๙๙	๑๑๔	๓๑.๘๔
๒.๐๐ – ๒.๔๙	๓๐	๘.๓๘
น้อยกว่า ๒.๐๐	๘	๒.๒๓
รวม	๓๕๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๔ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มิ่เกรดเฉลี่ย ๓.๐๐ – ๓.๔๙ มากที่สุด จำนวน ๑๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๙๐ รองลงมาคือ ๒.๕๐ – ๒.๙๙ จำนวน ๑๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๔ ๓.๕๐ – ๔.๐๐ จำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๖๔ ๒.๐๐ – ๒.๔๙ จำนวน ๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๘ และน้อยกว่า ๒.๐๐ จำนวน ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๓ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕ จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด

เกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
A	๕๓	๑๔.๘
B+	๗๓	๒๐.๓๙
B	๙๙	๒๗.๖๕
C+	๖๒	๑๗.๓๒
C	๒๐	๕.๕๙
D+	๑๓	๓.๖๓
D	๓๔	๙.๕
F	๒	๐.๕๖
W/I/P	๒	๐.๕๖
รวม	๓๕๘	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๕ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด B มากที่สุด จำนวน ๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๖๕ รองลงมาคือ B+ จำนวน ๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๓๙ C+ จำนวน ๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๓๒ A จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๘ D จำนวน ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๕ C จำนวน ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๙ D+ จำนวน ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖๓ F จำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๖ และ W/I/P จำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๖ ตามลำดับ

๔.๒ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตารางที่ ๔.๖ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผลระดับการมีส่วนร่วม
๑. นักศึกษาใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูด ภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่น วีซีดีหรือดีวีดี Talking Dictionary สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น	๓.๖๗	.๙๔๕	มาก
๒. นักศึกษาหาโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ	๓.๓๐	๑.๐๕๕	ปานกลาง
๓. นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา	๓.๔๐	.๙๗๓	ปานกลาง
๔. นักศึกษาประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม	๓.๕๓	.๘๓๒	มาก
๕. นักศึกษาพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส	๓.๗๘	.๗๗๑	มาก
๖. นักศึกษาฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อน	๓.๔๕	.๙๑๑	มาก
๗. นักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์	๓.๒๓	๑.๐๑๗	ปานกลาง
๘. กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักศึกษา มีโอกาสพูด ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน	๔.๐๑	.๗๗๖	มาก
๙. คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียน	๔.๐๕	.๘๐๑	มาก
๑๐. การจัดนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ	๔.๐๔	.๗๘๐	มาก

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผลระดับการมีส่วนร่วม
๑๑. นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เช่น การกำหนดหัวข้อที่ต้องการเรียน เลือกเนื้อหาสำหรับการเรียนการสอน เป็นต้น	๓.๘๙	.๘๕๑	มาก
๑๒. มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน	๔.๐๓	.๙๖๑	มาก
๑๓. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรม	๔.๐๑	.๘๕๗	มาก
๑๔. มีการซักถามในระหว่างชั้นเรียน	๓.๗๐	.๙๒๔	มาก
๑๕. การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในสถานศึกษา เช่น ประกวดร้องเพลงภาษาอังกฤษ ประกวดอ่านข่าวภาษาอังกฤษ เป็นต้น	๓.๕๕	.๙๕๖	มาก
ระดับรวมเฉลี่ย	๓.๘๒	.๘๑๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๖ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๘๒ เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่า ด้านที่มีระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุดคือ คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๐๕ รองลงมาคือ คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๐๔ การจัดนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๐๓ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียนและกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักศึกษา มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียนเท่ากัน อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๐๑ การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๘๙ นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เช่น การกำหนดหัวข้อที่ต้องการเรียน เลือกเนื้อหาสำหรับการเรียนการสอน เป็นต้นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๘ นักศึกษาพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาสอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๐ มีการซักถามในระหว่างชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๗ นักศึกษาใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูด ภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่น วีซีดี หรือดีวีดี Talking Dictionary สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในสถานศึกษา เช่น ประกวดร้องเพลงภาษาอังกฤษ ประกวดอ่านข่าวภาษาอังกฤษ เป็นต้นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๓ นักศึกษาประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๕ นักศึกษาฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๐ นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๐ และนักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๓ ตามลำดับ

๔.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้นกับตัวแปรตามของการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น ๒ หัวข้อย่อย คือ ส่วนที่ ๑ เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา และส่วนที่ ๒ เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์ มีรายละเอียดดังนี้

๔.๓.๑ ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา จำนวน ๓ ตัวแปร ได้แก่ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี เกรดวิชาภาษาอังกฤษทอมล่ำสุด และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlative Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างตัวแปรจำนวนทั้งหมด ๖ ค่า โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ ๔.๗

ตารางที่ ๔.๗ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปรในการศึกษา (n = ๓๕๘ คน)

	๑	๒	๓	๔
๑. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	-			
๒. ชั้นปีที่กำลังศึกษา	-.๐๘*	-		
๓. เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี	.๙๐**	-.๑๑*	-	
๔. เกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด	-.๘๗**	.๑๑*	-.๙๖**	-
X	๓.๘๐	๑.๙๗	๓.๐๕	๓.๓๔
S.D.	.๖๕๘	๐.๘๖๘	.๕๕๗	๑.๘๑๐

หมายเหตุ : * $P < .๐๕$, ** $P < .๐๑$

จากตารางที่ ๔.๗ พบว่า ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาจำนวนทั้งหมด ๖ ค่า มีจำนวน ๑ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ มีจำนวน ๑ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ มีจำนวน ๒ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีจำนวน ๒ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง -.๙๖ ถึง .๙๐ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเป็นความสัมพันธ์ไม่เป็นเส้นตรง โดยในบางค่าความสัมพันธ์หากตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าสูงแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าสูงด้วย หรือหากตัวแปรหนึ่งมีค่าน้อยแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าต่ำด้วย หรือหากบางค่าความสัมพันธ์

หากตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าสูงแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าต่ำ หรือหากบางค่าความสัมพันธ์หากตัวแปรตัวหนึ่งมีต่ำแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าสูง เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแต่ละค่าที่ความสัมพันธ์กัน พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุด คือ เกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุดกับเกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ เท่ากับ -.๙๖ รองลงมาคือ เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรีกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ เท่ากับ .๙๐ และน้อยที่สุดคือ ชั้นปีที่กำลังศึกษากับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ เท่ากับ -.๐๘ ซึ่งก็แสดงว่าตัวแปรในการศึกษาทั้ง ๓ ตัวแปร มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกและทางลบกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๔.๓.๒ ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์

ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลตัวแปรพยากรณ์ ได้แก่ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี และเกรดวิชาภาษาอังกฤษเทอมล่าสุดที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน และสมการพยากรณ์ ดังแสดงในตารางที่ ๔.๘

ตารางที่ ๔.๘ ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (n=๓๕๘)

ตัวแปร	R ²	a Constant	b	Std. Error	β	t	p
๑. ชั้นปีที่กำลังศึกษา (X _๑)	.๘๒	-.๔๓๕	.๐๒	.๐๑๗	.๐๒	.๘๔๔	.๔๐
๒. เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี (X _๒)			๑.๓๒	.๑๑๔	.๙๘	๑๑.๕๔๒	.๐๐**
๓. เกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด (X _๓)			.๐๓	.๐๓๑	.๐๗	.๘๕๒	.๔๐

หมายเหตุ : * P<.๐๕, ** P<.๐๑

จากตารางที่ ๔.๘ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์กับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ส่งผลกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และตัวแปรทั้ง ๓ ตัวแปร ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา (X_๑) เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี (X_๒) และเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด (X_๓) สามารถร่วมกันพยากรณ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Y) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^๒) เท่ากับ .๘๒ ซึ่งหมายความว่าตัวแปรพยากรณ์ทั้ง ๓ ตัวแปรสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ ๘๒ ซึ่งสามารถนำมาพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 0.02(X_1) + 1.32(X_2) + 0.03(X_3) - 0.435$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.02(X_1) + 0.98(X_2) + 0.07(X_3)$$

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้ทำการวิจัยสามารถทำการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

๕.๑ สรุปผลการศึกษา

๑. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ – ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๓๕๘ คน ประกอบไปด้วย ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและเทคโนโลยีอุตสาหกรรมของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๔๓ เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๐๕ เรียนอยู่ปีที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๗๘ ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ย ๓.๐๐ – ๓.๔๙ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๙๐ และเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด B มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๖๕

๒. ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่า ด้านที่มีระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุดคือ คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ๔.๐๕ และด้านที่มีระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุดคือนักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๓

๓. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวหรือตัวแปรต้นกับตัวแปรตามของการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาจำนวนทั้งหมด ๖ ค่า มีจำนวน ๑ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ มีจำนวน ๑ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ มีจำนวน ๒ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีจำนวน ๒ ค่าที่มีค่าความสัมพันธ์กันในทิศทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง $-.๙๖$ ถึง $.๙๐$ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเป็นความสัมพันธ์ไม่เป็นเส้นตรง โดยในบางค่าความสัมพันธ์หากตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าสูงแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าสูงด้วย หรือหากตัวแปรหนึ่งมีค่าน้อยแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าต่ำ

ด้วย หรือหากบางค่าความสัมพันธ์หากตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าสูงแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าต่ำ หรือหากบางค่าความสัมพันธ์หากตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าต่ำแล้ว อีกตัวแปรหนึ่งจะมีค่าสูง

ตัวแปรพยากรณ์กับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ส่งผลกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และตัวแปรทั้ง ๓ ตัวแปร ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ($X_๑$) เกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ($X_๒$) และเกรดวิชาภาษาอังกฤษภาคเรียนล่าสุด ($X_๓$) สามารถร่วมกันพยากรณ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Y) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ .๘๒ ซึ่งหมายความว่าตัวแปรพยากรณ์ทั้ง ๓ ตัวแปรสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ ๘๒ ซึ่งสามารถนำมาพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนดินและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 0.02(X_๑) + 1.32(X_๒) + 0.03(X_๓) - 0.435$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.02(X_๑) + 0.๙๘(X_๒) + 0.๐๓(X_๓)$$

๕.๒ อภิปรายผล

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่น่าสนใจและสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย ๓.๘๒) สะท้อนให้เห็นถึงความตระหนักและความสนใจของนักศึกษาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนอย่างการตั้งคำถามกระตุ้นซึ่งได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด (๔.๐๕) แสดงให้เห็นว่านักศึกษาตอบสนองต่อการกระตุ้นจากผู้สอนได้ดี และสามารถมีส่วนร่วมในบทเรียนอย่างมีพลัง การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียนก็มีค่าเฉลี่ยสูงเช่นกัน แสดงถึงการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติจริง อันเป็นแนวทางที่ช่วยเสริมทักษะการพูดและการคิดวิเคราะห์ การแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม และการให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อหรือเนื้อหาในการเรียน ก็อยู่ในระดับมาก สะท้อนแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่มีส่วนช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม แม้ภาพรวมจะอยู่ในระดับมาก แต่ยังมีบางกิจกรรมที่มีระดับการมีส่วนร่วมเพียงระดับปานกลาง เช่น การฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อน การเลียนแบบเจ้าของภาษา และการพูดโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์ ซึ่งอาจเกิดจากความไม่มั่นใจของนักศึกษาในทักษะของตนเอง หรือความกลัวการใช้ผิดหลักไวยากรณ์ ซึ่งควรได้รับการส่งเสริมเพิ่มเติมเพื่อให้นักศึกษากล้าใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องมากขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยสอดคล้องกับ อังคณา อ่อนธานี (๒๕๖๔) ผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการทำงานและอาชีพสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า ๑)

นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีสมรรถนะการทำงานและอาชีพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .๐๑ และ ๒) ผลการประเมินการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่เข้าร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.50) ซึ่งก็สอดคล้องกับชานนท์ ภาคกสินร และคณะ (๒๕๖๓) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการพัฒนาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกมคำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑๔ มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนร้อยละ ๗๗.๙๐ ๒) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑๔ มีผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเกณฑ์ค่อนข้างดี คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๓๑ ของคะแนนนักเรียนทั้งหมด อีกทั้งยังสอดคล้องภัสรา นามแสง (๒๕๖๖) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้เกมแบบผสมผสานในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า การพัฒนานวัตกรรมกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสานนั้นมีองค์ประกอบ ๓ ส่วน ได้แก่ สื่อหรือแพลตฟอร์มออนไลน์ สื่อในชั้นเรียนจริง และขั้นตอนของกิจกรรมนั้น และยังพบอีกว่าด้านความคิดริเริ่มและความพยายามของนักเรียนมีสูงมากในระหว่างการทำกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๓ ตามลำดับ ในขณะที่พฤติกรรมก่อนและไม่ตั้งใจนั้นค่อนข้างต่ำ อาจเป็นเพราะความเพลิดเพลิน ความตื่นเต้น และการมีส่วนร่วมที่เพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้นักเรียนมีความต้องการชนะ ต้องการเรียนรู้ มีความพึงพอใจ และมีการใช้ความคิดในขณะทำกิจกรรม การวิจัยในอนาคตควรมุ่งเน้นไปที่การพัฒนากิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสาน ให้มีความหลากหลายมากกว่าเพียงแพลตฟอร์มออนไลน์ประเภท Kahoot, Quizizz หรือ Padlet และในอนาคตครูผู้สอนควรตระหนักถึงการปรับเปลี่ยนบทเรียนหรือการปรับตัวเมื่อออกแบบกิจกรรมการใช้เกมแบบผสมผสานในชั้นเรียนจริง เพื่อให้เหมาะสมกับระดับภาษาอังกฤษของนักเรียนและทักษะการใช้เทคโนโลยีมากที่สุด และสอดคล้องกับสมบัติ คำมูลแก้ว (๒๕๖๗) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเรียนแบบมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มพูนความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้การเรียนแบบมีส่วนร่วมเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับดีมาก ซึ่งบ่งชี้ว่าการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมสามารถช่วยเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะเหล่านี้ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การเรียนแบบมีส่วนร่วมยังช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนให้ดีขึ้น โดยผู้เรียนมีความเห็นอกเห็นใจกัน ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเอง และสามารถปรับใช้องค์ความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาทักษะและการดำรงชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเกรดเฉลี่ยในระดับปริญญาตรี ส่งผลกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะสอดคล้องกับความตั้งใจในการเรียนของนักศึกษา และสำหรับการศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นแค่การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเท่านั้นซึ่งไม่ได้เจาะจงทำการศึกษาปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ผู้สอน และ/หรือ ปัจจัยๆ ที่มีผลต่อการให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งนี้ผลการศึกษาแสดงให้เห็นเพียงการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนที่ไม่ว่าจะเกิดจากตัวผู้เรียน หรือผู้สอนชี้แนวทางให้เท่านั้น โดยทั้งนี้ผู้ทำการศึกษามีความเห็นว่ายังไม่ปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคน ความสนใจในนำภาษาอังกฤษไปใช้ ความตั้งใจเรียนหรือเจตคติ หรือเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เป็นต้น

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาที่อาจจะเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มากขึ้น โดยให้แบ่งแต่ละด้านให้ชัดเจน และทำการศึกษาปัจจัยหลายๆ ด้านเพิ่มเติม

บรรณานุกรม

- กิตติญา พรหมพา. (๒๕๖๓). การมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, ๑๖(๑), ๑๓๗-๑๓๒
- กิตติยา จินดารัตน์. (๒๕๖๓). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖/๓ (วิจัยในชั้นเรียน). โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน, นครปฐม.
- ชานนท์ ภาคกสินร, ศศิพร พงศ์เพลินพิศ, และสุชีรา มะหิเมือง. (๒๕๖๓). ผลการพัฒนาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกมคำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย. *ศึกษาศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*, ๔(๒), ๔๕-๕๕.
- บุญชม ศรีสะอาด. (๒๕๔๗). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสน์.
- บุศรา โขมพัตร. (๒๕๖๓). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบใช้ทีมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ปิยะ ประทีปกรณ. (๒๕๖๖). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนในพื้นที่ชายทะเลบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาประยุกต์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พงศ์วัช วิวังสุ. (๒๕๖๖). ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของบุคลากรในการประกันคุณภาพการศึกษา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรชัย ศักดิ์ศิริโสภณ. (๒๕๕๕). รูปแบบการมีส่วนร่วมของพหุภาคีในการจัดการงานประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พันธชา อินทยศ, ปทมนัศมี นาคนิษฐานน. (๒๕๖๓). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, ๖(๑), ๑-๑๓.
- ภัสรา นามแสง. (๒๕๖๖). การใช้เกมแบบผสมผสานในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ*, ๕(๓), ๕๘-๘๐.

- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (๒๕๔๘). *ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร ๒ ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี.*
- ลดาวลีย์ ชนะศรี. (๒๕๕๐). *การมีส่วนร่วมของกาบริหารการศึกษาของคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน สถานศึกษาใหม่ในอำเภอเมือง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต ๑. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (๒๕๔๒). *พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.*
- แววตา ทองเกลี้ยง. (๒๕๕๓). *ความต้องการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขององค์กรบุคคล สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว. งานนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สมบัติ คำมูลแก้ว. (๒๕๖๗). *การใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มพูนความสามารถการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, ๑๘(๒), ๑๓๗-๑๔๙.*
- สมฤดี คำภาชี. (๒๕๖๔). *ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (๒๕๕๓). *คู่มือการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำ รับรองการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓. กรุงเทพฯ :* สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ.
- สุรินทร์ สุริยงค์. (๒๕๕๑). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของอาสาสมัครสาธารณสุขในการดำเนินงาน เมืองไทยเข้มแข็ง: กรณีศึกษาอำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ รัฐ ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.*
- อมรพรรณ ประจันตวนิชย์. (๒๕๕๐). *ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผล ต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาของบุคลากรในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- อังคณา อ่อนธานี. (๒๕๖๔). *ผลการใช้การจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการทำงาน และอาชีพสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, ๒๓(๒), ๓๓๖-๓๕๐.*

- Baron, Robert A., Donn Byrne, and Barry H. Kantowitz. (1980). *Psychology: Understanding Behavior*. 2nd ed. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York: McGraw-Hill.
- Darley, John M., Sam Glucksberg, and Ronald A. Kinchla. 1991. *Psychology*. 5th ed. New Jersey: Prentice-Hall International Inc.
- Education First. (2023). *EF English proficiency index 2023*. Retrieved from <https://www.ef.com/epi/>
- Fredricks, J. A., Blumenfeld, P. C., & Paris, A. H. (2004). School engagement: Potential of the concept, state of the evidence. *Review of Educational Research*, 74(1), 59–109.
- Klein Wolfgang. (1990). *Second Language Acquisition*. London: Cambridge University Press.
- Krashen S.D (1981). *Second language acquisition and second language learning*. Oxford: Pergamon.
- Krashen, S.D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Gardner, R.C. (1973). *Focus on Learner: Pragmatic Perspectives for the language Teacher*. Rowley: Newbury House.
- Gleitman, Henry. (1992). *Basic Psychology*. 3rd ed. New York: W.W. Norton & Company.
- Jakobovits, Loen A. (1971). *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Rowley Mass: Newbury House.
- Johnson, Keith, and Keith Morrow. (1981). *Communication in the Classroom*. London: Longman.
- Lefton, Lester A., and Laura Valvatne. (1986). *Mastering Psychology*. 2nd ed. Massachusetts: Allyn and Bacon Inc.
- Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Papalia, Diane E., and Sally Wendkos Olds. (1958). *Psychology*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Zimmerman, B. J., and M. Martinez-Pons. (1988). *Construct validation of a strategy model of student self-regulated learning*. *Journal of Educational Psychology* 50, 3: 284-298.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ขอความร่วมมือนักศึกษากรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบ ของนักศึกษาจะถือเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อ ตัวของนักศึกษาและผลการเรียนของนักศึกษา ข้อมูลที่ได้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนต่อไป

ตอนที่ ๑ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักศึกษา

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๓. คณษะ.....

๓. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

๔.เกรดเฉลี่ย GPA สะสม

๕. เกรดวิชาภาษาอังกฤษเทอมล่าสุด.....

ตอนที่ ๒ แบบสอบถามด้านการมีส่วนร่วม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่แสดงถึงระดับการมีส่วนร่วมของนักศึกษาในกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้

ข้อที่	กิจกรรม	ระดับการมีส่วนร่วม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	นักศึกษาใช้อุปกรณ์ช่วยในการฝึกพูด ภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่น วีซีดีหรือดีวีดี Talking Dictionary สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น					
๒	นักศึกษาหาโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ					
๓	นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษโดยเลียนแบบเจ้าของภาษา					
๔	นักศึกษาประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม					
๕	นักศึกษายพยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส					
๖	นักศึกษาฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อน					
๗	นักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลเรื่องหลักไวยากรณ์					
๘	กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักศึกษา มีโอกาสพูด ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน					
๙	คำถามกระตุ้นในระหว่างชั้นเรียน					
๑๐	การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ					
๑๑	นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เช่น การกำหนดหัวข้อที่ต้องการเรียน เลือกเนื้อหา สำหรับการเรียนการสอน เป็นต้น					
๑๒	มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน					
๑๓	การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรม					
๑๔	มีการซักถามในระหว่างชั้นเรียน					
๑๕	การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในสถานศึกษา เช่น ประกวดร้องเพลงภาษาอังกฤษ ประกวดอ่าน ข่าวภาษาอังกฤษ เป็นต้น					

ตอนที่ ๓ ความต้องการในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๔ ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมหรือข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์

สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน
เลขที่รับ: ๐๒๑๕
วันเวลาที่รับ: ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๘, ๐๙:๕๖ น.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ที่ กนผ. ๐๐๙๑/๒๕๖๘

วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลนักศึกษา

เรียน ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

เนื่องด้วยข้าพเจ้านางสาวอรพนิดา จรัสธนวรพัฒน์ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สังกัดงานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน สำนักงานอธิการบดี ได้รับงบประมาณทุนอุดหนุนงานวิจัยสถาบัน งบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ ในหัวข้อ “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์”

เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสร้างประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยในอนาคตต่อไป ในการนี้ข้าพเจ้า จึงขอความอนุเคราะห์ข้อมูลรายชื่อ จำนวน สาขาวิชา และคณะของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ ๑ - ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗ ในรูปแบบไฟล์ .xlsx โดยส่งไปยัง E-mail: aornpanita_j@outlook.co.th จักขอบพระคุณอย่างสูง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

นางสาวอรพนิดา จรัสธนวรพัฒน์
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

เลขที่รับ: ๐๒๑๕

วันเวลาที่รับ: ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๘, ๐๙:๕๖ น.

รายละเอียดคำสั่งการ

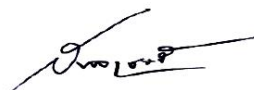
เรียนผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

นางสาวอรพนิดา จรัสธนวรรณ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

สังกัดงานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน สำนักงานอธิการบดี

ผู้ได้รับทุนวิจัยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สพลเชษฐ์ ประชุมชัย

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

๑๓ มี.ค. ๒๕๖๘ เวลา ๐๙:๕๓ น.

เรียน ผู้อำนวยการ

๑.งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลนักศึกษา

๒. เห็นควรมอบงานรับเข้าดำเนินการ ทั้งนี้ให้คำนึงถึงกฎหมาย PDPA

อาจารย์ยุภา คำตะพล

รองผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

เลขที่รับ: ๒๑๕

วันที่รับ: ๑๓ มี.ค. ๒๕๖๘ ๐๙:๕๖ น.

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

๑๓ มี.ค. ๒๕๖๘ เวลา ๑๐:๒๘ น.

ทราบ

มอบ รองผอ.สสว.อ.ยุภา กำกับดูแล โดยมอบงานรับผิดชอบดำเนินการ

อาจารย์สุภาพร บางใบ

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

๑๓ มี.ค. ๒๕๖๘ เวลา ๑๔:๕๗ น.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวอรพนิตา จรัสธนวรพัฒน์
วัน เดือน ปีเกิด	๒๓ กันยายน ๒๕๓๐
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	จังหวัดเพชรบูรณ์
ตำแหน่ง	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
สถานที่ทำงาน	งานวิเทศสัมพันธ์และสถาบันภาษา กองนโยบายและแผน สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
ช่องทางการติดต่อ	E-mail: aornpanita_j@outlook.co.th

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๕๐	มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร
พ.ศ. ๒๕๕๒	ศิลปศาสตรบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. ๒๕๕๖	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก